

S K R Í T L U R

29 bls. qto.
Rithond okunn.

23

2879- til 2923. incl. (hinn sl. sýngur)

1. Prestur nokkur var á spyrji strák út á hvernin.
Hinn þas þyrri grein sem var eitthvort á þessu leið:
Vei sýgur at avorpa gud með beu og ákalli. En
stráku sagti: vei sýgur at ákalla gud með
beinhákalli. Prestur sagti at þetta var nauget. Þá
gellu stráku við: "þat er vama-lezju bein-
hákall í minni kveri."

2. Þat var sítu þei áttu at presta spurdur barni
í kirkjunni, og sat allt meosupólkið í metar og
Ólygð á. Prestur var eit sem at spyrji strák
þann er þyrri var nefndur. Var strákur at lesa ¹⁸⁰
grein eina í hvernin og ~~þann~~ nafal annars kom ¹⁸⁰
þyrri í greininu ortit "gudsblessun". En stráku ³⁶⁰
slepp þessu orti úr. Prestur áhrifti strák um at
sleppa ekki úr greininu. Stundu þá upp gómu
þann er var þá í kirkjunni, þóstra stráku og seji.
Þat er ekki von at hann kemmi þat, hann þáti
minni, hann er ekki gudsblessunna fyrir skit.
Hinn meinti at þveit var skilugt at ekki var
hætt at lesa þat.

3. Saga þessi var höft eplir sína Ólafi skidung.
Grafi er í Reykjavík Gutmannu at nafni
var einu sinni sem oft at grafi dandann manni.
En með þri' hált var á grafa bakkanum skrikati
þannum fötu, og misti hann þá kistuna svo hún

2
hlunkaðist ofan í gröfina. Guðmundur stendur
líti ofan í gröfina og segir: "Hú, farðu í héli
viti"

4. Þessi ungur nokkur kom einn einn að þe. sletu
í herna Þeir dikt. Segi Guðmundur þá metal annar
Hlunum Þess-Þeir dikt minum e svo héli-
gröfeyr, ílt í hani-höfina.

5. Þessi Ólafur student, sagði innu sígu af sé til
skemmtana, og kallaði sig þá ekki "Héli" heldu sé Ólafur
metal þess va þessi ein. Þessi Ólafur va ein
sinni sem oft í þess út á Skaga. Þessi Guðmundur
í þess einu, og va látið sofa í héli, og svo
þess einu í héli andþess henni. Þessi
hafði holti um, mótina og þess oft á héli
út í sé. Þessi Ólafur va upp í loft og gæti. Þessi
Guðmundur þá ekki þessi héli en ein héli þess
sjötti upp í héli á héli "Þessi Ólafur"

6. Einu einu von þess nokkur sattu í héli
Töku að þess og sjötti samu. Þessi þess
goma. Metal annar von þess að tala um að
leidnilegt von að þess, og þessi einu í héli
mold. Þessi segir ein þess: "Þessi held að þessi
samu héli skrokkum þess, alþess þess
þessi sattu að héli."

7. Jón gamli búið á Hrauni í Gosidavík, va fjúðrin nýggj
 og órdheppinn. Hann jg nokkrar sýgur af limum:
 Einn sinni voni hördandi mikill og tjagaðskokkur,
 en Jón gamli va vel bígur af matsalum, keimur
 meim þá til hans og báðr hann hjálpa. "Órei"
 sagti Jón. "Egimur vit þá at deppi in hungri," sagðu
 þeir. "Ój" svandi kod, þetta gjördu meim þei áður
 þy þótti gott."

8. Merkið búið ein á Gosidavík, Sveinbjörn at nafni.
 fluttu sig bókun þatán at Landgerði a ^{Midnesi} Vátnaleggjættinn.
 Nokkrum seinna mittis Jón hann. En þei at sýgjalle
 um. Mitt og þetta og segi Jón þá: "Ekkir & ein nokk-
 von hlut stolid minna hjá okkur sitan þú þóast
 Sveinbjörn minn."

9. Jón va sjómatur mikill, og rjeri stundum þá
 úllit, var ekkir hit best. Einn sinni sem opta
 veri hann á slamu álliti, og von hásetu hans at
 bala um þat vid hann, en hann hili ekkir um
 þat og réir. Þessa þei von komur at ejo, þar,
 hásetandi en at bala um at hann var ljótu í
 austurinn. Lítu karl þá vid og segi: "Ój þat &
 sat, hann & hálf-ljótu, þy leit ein aldri í austur-
 skönginnia."

10. Vinnumatur va hjá Jóni & Hóskuldri hit. Va málts
 at hann ekkir vngott vid þennu karlo. Einn sinni

4
þega hún var að eiga barn, og hlýttadi, segi þú:
litur þú fyrir kostgæð gæðkanu.

11. Eina gamli á leitungarkem sem kallatu, er þanta
Eina var í myndum sína óþyrilettum nýg
blótsamur. Eina sími þega þann var í þjóðum
clatu þann atþyrðis og eðek. Skjtu honum
vást nýg og þroga þann þú: „Ekki þit ekki
reyna að ná á mig, helvítin yfekar.“ Kost þega
þonum skaut nýg drögu með þann nýg
vinn.

12. Þú bind á Hapleinesstíttu e nýg orþeyperin
þjótu til svor. Eina sími þann þann út á þjóð
ós og reit þú ginnlun klá. Klauþmatu einn í þjóð
ós þú að þale ein þit út þú at þann þald at
klánni sí þyþullu. Já, þetta getu vel veit, egi
þú, þú þann þingad svor og þit í þjóð.

13. Eina sími var smali einn á prestsetri. Þann var
aðhákur mikill og óþokkamatú. Þann þann einn
sími þann ritandi og þast veit at leita at einn
e þann þapati. Slepti þann með þeinu e þann
reit í þinnit. Prestskman þann þú út og sagt
at þest vði at eiga með sími í þinnom.
segi smali. Hledvottu at þú vildi þat þú
þig, ef þútt vori at rita þú allan daginn.

14. Þega prestskema þessi var einn sími at eiga

born og hljóttati, segi smali. þetta ætli þu at haf þedi
nóu og dag, þessu líti þitt.

15. Þeir þarla voru eitt einn at jeta, og spjalla
sámar. Leji þu einn þeim: "göð & mjólkir, það va
' þeirni skýðu". Ekki va það "segi arma karl. í
þlokin va hann skýðu, blessaðu". Nei, nei, segi
3. karl, hann va skýðu í áinni fjöstan."

16. Meðhjálpari va einn einn at lesa þessu. Þóð
þann átti bita í ristjurni y va biblíu uppi
á bitanum. Þyja hann þessu: "Dröttinn þu þakka
þu, en þu þu biblíu ofn í þessu í þessu.
Þessu vað þu þessu: "Dröttinn þu þakka þessu. &
hva áttu þessu, dattu ekki biblíu-þessu ofn
í þessu í me!"

17. Sama meðhjálpari va at lesa þessu, y þessu þessu
þessu og þessu uppi þessu þessu. Þessu þessu
þessu vað þessu: "Dröttinn þu þakka þessu...
þessu þessu, þessu þessu, þessu þessu mund áttu."

18. Farsingvi einn áttu at eyggi, "Og með þessu
áttu, en þu þessu vað. Láttu oss áttu."

19. Þessu þessu í þessu, þessu þessu vað þessu, þessu
þessu þessu, þessu þessu vað at þessu þessu þessu sig í þessu
þessu þessu. Þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
& at þessu í þessu þessu, & þessu þessu. Þessu þessu þessu
þessu at, þessu þessu þessu þessu þessu. Þessu þessu þessu

6
hafa fundid hana i'ti á Tanga. (En þessi Tanga var ekki í landi
Jóns). Þá mælti bóndi: „Nú, — var hún komin þangað skömmu
síðan.“

20. Ríntverju sinni kom dengur nokkur að Hólum í Hjal-
dal frá næsta bæ. Hafði mikið druggsing lengi verið veitt
nú skólaskórum deng að þeir, hvernig mönnum hant
þá svarar strákur: „O, hún & aldeilis grá-bólvar, þá &
kominn svo heilíti stór hnitur undir heudina á henni
hún hefur ekkert mikið í 3 daga.“

21. Euplunadur og prestur voru einn sinni samnautu á þessum
samum. Um morguninn, þegar þeir voru vaknandi, segir Euplun-
adur að sig hafi dreymt eitthvílegt í nótt. Prestur svaraði
hónd hann hafi dreymt. Hósti Euplunadur sig þá
að hann væri kominn til viki, og og var þólski hinni
skumfánlegasti og kandi honum á skofu, en þá sagði hann
að sig hefði þótt eitthvílegt að þar alls fulls þyrri og prestur
um. „Þetta þykist mér eitthvílegt,“ segir prestur, „míg dreymt
nimmitt þá sama, að jeg væri kominn til viki, og kandi
þólski mér til skofu, og voru þá þóms þórestur. Af þessum
mér þótti þetta þynlegt, spurði jeg þólska hónd hann
euz ára menn, hja sei í viki, en þórestur, hónd hann þá
þ. d. ekki euplunum. Þá skaltu þá að sig sagði si þá
komdu. Þó hann ero met mig i'ti á kama. Þá þórestur
þá ekki líkus neinum átrun kama. Euz jeg hef sei, þá
þá salur, og voru þólska alls í kring á þilina, og þórestur

Sýslumaður á hverjum hrok. Þólski þrofti mi á hvarja
eja, seildist hann í ein af sýslumönnum, skendi sig
með honum og kastadi honum svo ogan á hlauðföru
sem var undir kammurum. Sýslumaður seiti hljóttan.
21.²² Maður einn í Reykjavík sem einn hét, var kallaður
á aukensfrú einar gættu. Einu sinni spurdi hann Ólaf
Evinna hlauðföru þessu hvar hann hét. Hleddu
Ólafur Evinna hlauðföru eða Ólafur Evinna hlauðföru. Gættu
þessu Ólafur.

22.²³ Eitt einn dó kona í Ólafsvík og kjó þessu hennar
Hleddu. Var líkist flutt þessu og jafn þess. Þessa komið
var með líkist til þessu þessu komið, sók hann á
móti þessu með þessu, og lagði eit af orðum. Hleddu
e þess komið og hleddu undir flutt!

23.²⁴ Hleddu á latínuskólanum í Þessu spurdi eit einn
þessu, hvar þessu var þessu á Þessu. Þessu eða
aði þessu.

24.²⁵ Hleddu einn við Reykjavíkuskóla ~~þessu~~ þessu.
Þessu einn verdu einn og hvar þessu einn. Eit sem
danni mátti þessu. Þessu hann vaknati einn morguninn
þessu hann dandi í einn sinn. Þessu einn þessu
in örtuhangar við ströndina. Þessu eit eit á þessu
neinn þessu í þessu. Allir eiga mis-
maling orða sinna. Þessu þessu gyltan gyltan. Þessu
in þessu.

25. Karl erin komi eitt sinn í kaupstað og var þellur
Rak hann á undan sjét heit, og voru þar sumu mál
nijóli á honum. Rak hann heitum á stótt, en þessi
ekkesl yfir þannum og rak því nijelit upp í þess
stima matu allari á þessum Karl frá því á þess
matum þannig en Karl rak. Þessum Jóhann lofðu
en þá þess þess svo gaman af að eja andstætt
þessum!

26. Karl var á Norderlandi komur svo að orði: Þessi góði
gaf mig þann Gudbjörgu minna, þá voru vit á kiudu
þess þá met á lofnum, og Gudbjörg min setti á á matum,
og þessi þess kom aftur rak þess þess í heitum og
þessi þann samai!!

27. Þessi Vindeimur á Þessum þessum þess matu á þessum
þess. Þessi sinni sem aftur kom þessum stóttum
þessi þessum, þessi þessum var þessum þessum
28. Vindeimur heima? Þessi Vindeimur, Þessi þessum
29. Þessi Vindeimur á þessum!

29. Þessi stóttur en þessum þessum þessum
á þessum þessum. Þessi þessum en þessum: Þessi þessum
þessum þessum en þessum þessum þessum: Þessi þessum
þessum þessum.

30. Þessi þessum þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum, þessi þessum þessum þessum þessum
þessi þessum?

31. Steingrímur bóndi á Silfrastöðum skrifaði kunningja
sinum Evólákaudi bróður: Hosi vin, á hjá þér jámtkað
sitau í vor, vil þú þá þá að brúka; á Sallpoka út í Hlofós,
en á Sallaus Hleint, þú ert illa Steingrímur Jónsson.

32. Þreyssómazi dó eitt sinn hjá Steingrímur. Skrifaði
ham þá oddvita Evólákaudi þeirring:

Ljos og hili handa líkinnu 2. kerinu

14 bútommunaglas

Steingrímur Jónsson

14 bútommunaglas

33. Þiskup kom á Silfrastöðum í vísitalingri, og
þá Steingrímur um kirkjulíkilinn. Enn Steingrímur
kvæð ekki lána öllum okunnarum mönnum kirkju-
líkilinn. Sagði þiskup þá hves ham voru „Nú, og
þá þú“ sagði Steingrímur.

34. Steingrímur missti einu sinni barn. Þagurin epki
kom maður á Silfrastöðum, og vissi að karnd var veitk
ein ekki að þá var dáið; spurði ham Steingrímur
hvenig barninn líti. Þá þokkadi mi í nótt“ sagði þinn.

35. Einu sinni var ham með fleitum öfpi manni
míðan ham var að deyja. Þetta þegar þrátturinn var
þinn að gefa upp öndina gellur Steingrímur vit
og segir: „Svona þó þáð“.

36. Steingrímur byggði kirkju á Silfrastöðum, og var
þá kirkjan þannig, að enginn þýðitunnar þoll var í

10
henni. Var Steingrímur spurður hvernig elsti á þeirri
urinn verður að gjöra öll sín skyldi fyrir altárinu. Sagði hann
37. Karl einn sagði að þremur væri þá vest við það var
Skraftinn, orgel og blaustasaga.

38. Karl nokkur var einhverju sinni í veislu með nokkrum hálfrum
mönnum. Var nú drukkinn fast og Karl var orðinn faldvert þannig
Hvæðt hann þyr með mikilmennum setid hafa, einu sinni
t.d. sýslumaturinn kóðid er á dresta með sér. Þá spurdi einn
Karl hvort hann hefði þegid kóðid en hann svaraði: „Sá að
pastor domini var ég ekki að þiggja ekki svo gott kóð.“

39. Einhverju sinni var séra Páll í Víðvík að spyrja strák nokkurn um fúdas frá
Kariot. Vissi strákur ekkert orð og fór þessum þá að segja honum títt og þetta
um fúdas. Þótti strák margt skritid og handla ótrúlegt, þar til þessum
at seinast hafi fúdas sruudat út og hengt sjálfan sig. Þá varð strákur alveg
forvitn og sagði: „Nei, nú lígurðu.“

40. Maður nokkur átti að segja öðrum frá þeir hve dignur lóri hans var. Átti hann þá
þyrst að segja að þau væri ein og tvöslori en þótti það ekki nógu mikil
og vildi heldur hafa það þannig að þau væri ein og lóri undir ey, en í
öllu þessum varð: „Hvinn á þeir en alveg ein og tvöslori undir ey.“

41. Karl nokkur hafði eitt sinn dreyft miklu hepi til þess að þurka þetta. En
hepið var nafellt orðid þert kemur regn og bleyti allt hepið. Þeirðist Karl
þá svo mikil að hann tók upp hnit sinn, ótar honum upp í loftid og segir
af reiði mikilli: „Þú nýtur þess góð at ég na ekki til þín.“

42. Þótti Helgason þóttist, um kunnugt er vera spekingur minill. Einhverju
sinni var senn Hallgr. Þorlacius: Glanniba. á spalla vit. Þótti. Nefndi mi þessum

ímsá heimspekingu og faladi ýmistlegt um þá. Þagði þólví í fyrstinni þar til hann segir: „Það er engu líkar enn að þú sést spekingurinn en þú þarinn“ (!)

43. Kristján Þorgrímsson í Þork var slundum nefndu „Klauf-
thalasen,“ og var það af þeim ástæðu að þáði hans skelti
eitt sinn shala af klyju með ljá, þri hann reiddist við
klyjuina es skit í líni hans. Ósteking hans fann að þessu
við hann enn hann sagði: „Eg þú ekki þegis einu og
skerin, skal þú þess einu með þig“.

44. Kristján Þorgrímsson er þess va nefndu, var einn
á heimta sinn skuldri og skuldi samna á vísan stat
mögum kendum og skuldu þessu. Þar hann í einhennis-
kinningsi með giltum huöppum, og hann hafði látið gjör
sk. Þessa meim voru kominn til eðlis, skendu Kristján
og segir: „Skuldasetturinn er settur“!

45. Þorgrímur þáði hans þá ritandi í kaupstað einu optu.
Þess þessa hann var kominn nokkud áleidis gjörðist hestur
hans eitthvát óþjáll við hann, og euddi það með þess að
Þorgrímur þá af þessi, og til að gjör hestinum til skamma
og þó hann huakkin af þessum og þa hann á þessum
áleidis, en skildi hestum eptis. Þessa hann var kominn
nokkud þá hestinum litu hann aptu, og sé að hestuminn
hoofit á sig, og segir með þessilíningu: „Þó þú hoofit á
mig, og hiltu svá þessum með huakkin á þessum.“

46. Stóri Helgason biskup kom einhverju sinni þar að einu fjö-
lgu voru mikinn að með onitum afla. Minni meid þess

þakka fyrir gudi fyrir þessum góða afli. Það kemur mið til
 áttu, síðan sjómenninir, við leitum mátti!

47. Magnús gamli í Nesi var einn sinn í vaxlu og að
 hjá nýjri fjöru fökum. Vilki þá svo óheppilega líf fyrir
 það að hann holti all-mittlu kaffi nitu í Svarta
 hennar. Honum varð ekkert annað að orti en þetta
 hitti þess eraki tytt ofan á mittit á skelpunni.

48. Halldór yfirkennari Fridriksón telt einn sinn lífræðu yfir
 og byrjaði þannig: Eldrúlegi vinur! Við lofum þess að
 að þess orkar sem þú dæi, þá skyldi ég tala nokkur orð.

49. Sami maður sagði einn sinn við þetta, í hennar slúttum þá
 slúttu hafa íslenskan stíl, og byrja þýða úr endu og byrja
 tjerna: Ég am verri mikk obligjed to þú (Ég am verri mikk obligjed to þú)

50. Sami maður var einn sinn ^{sem opti} þingi. Hitt hann þá tala
 mirta, þar sem hann drammaði fjárlaganefndina fyrir
 yms óþörf gjöld. Hóð þá upp föret fjárlaganefndarinnu
 og hvað ernt af þess sem H.F. hafði sagt ófalt vera. Hon
 Halldór þá: vandræði og vissi eigi hvað hann átti að
 segja, þó að það sem formáðurinn dræði sagt var
 sé sem hjá Halldóri sat vildi þá hughræsta hann
 og hrista að honum: Það gæir ekkert til. En Halldór
 drildi þetta og hrópa: Það gæir ekkert til. Það þá hristi
 mirtill og hó Halldór hast allra þess að hann hugði
 fjndi mirtla vera.

51. Ólafur student sagði að prestur einn hefði spurð

hvoort kristu hefdi vrid eingetunin og haf; barnid svarad: ja. pa haf; prestu sagt: ad visu var hannin fad, en eit- hvest dadu haf; ksilayvand vid jomfru Mariu. og soo kati Ol. vid; Bolvadur nokkur, jey vildi ad jny hefdi seyta pruu.

52. Sami madur seydi soqu prua: Prestur nokkur var stundum soo trofallargur ad born þau er hann spurdi þodu naumast ad vara honum. Einhverju sinni spurdi hann barn: „Lyndgati kristu? barnid svarar engu. Prestur vordur vundur og seyi: „Lyndgati kristu?“ Barnid svara ekki. Pa vordur prestur-batvundur og spur: „Lyndgati kristu?“ Barnid varar: „Nei - Prestur (kristur): „Jui, vist lyndgati hann, en fad þom honum aldri ad klauði.“

53. A: „Hven son er hann Jon Gissursson i Nessi?“ B: „Hann er Palsson.“ A: „Ki, ta sonur hans Jon Palssonar a Balthanum?“

54. Komad bondi a Lyri-Breddum i Skagafidi & stalð gofu, en he stred kvadi nokkur epti hann:

1. Segid Anna lekni ad eija ekki strax fra setninguanna drykkjunum, einu og hann vor eim eldgannall lax uppsitja Halvori a Grinkjum. Og vijur vid himinum solgiltad fax sem i stykkjum.

2. Einhverju sinni kvadst Komad skyldi botna kvada visu sem vildi, pa kvad madur nokkur:

þin & lasin odar idn ordimertu hvaint sem nell komr. kotnadi þegar odum snjorim uti þidn af þi hlakansgir „skull“

3. K. gjordi visu þessa um þaf liquitoyon dannebrozom. i essi: riki!

1 14

Olafur í hri býr
api með lígur lögn,
hamm & ekki: horni hys
að hafa á honum drögn

4. þessi vísa sagði k. að væri orlt á ísl. og
annari tungu, & ekki allri oryldu:

Vasa gasa vísatos

vanquinn sa arna;

prasa vasa prisatos

pöfasturinn hjarna

5. Minn brisar um mitt-göð

einn og lít á þakka

þann til firsast þy þy með

þjórgni á þrisaballa

6. lígga og föa dauðis roa báðar

aptaunniðar en þer

einn og föa gamalar.

Skjallur.

1. Barónsfrúin: "Hvada álit hafid þeir á alisvepsunum, þessi skólamestari?" Baróninn heldur að þeir séu mjög óhollir. Skólam. "Já, það eru þeir samantega, þessa barónsfrú, einsem þeir eirudu. -
2. Þjófur nokkur kom, skömmu eflir að hann hafði verið sýknaður, til málaferslunnar sinnar og sagði: "Ég vildi aðeins votta yður þakktöti með, herra málaferslunnaður, fyrir það vel þér vörðud mig gegn ákvarðunni fyrir frakka-þjófnaðinum. En er eg nú klár við dómara?" Málaferslun. "Já, áðurvitad, eg sem sannadri saktleysi yðar." Þjóf: "Segid mér, herra málaferslun, er mér þá nú óhætt að ganga í frakkannum?"
3. "Það er stóki sakt. að mætur-geli haldid sér uppi, með einu vinglasi og einu eggjum í 24 klukkust." kalladi drukkinn mætur sem var að skrida aflur og fram í tate, sem hann hafði döllid í, "eg er nú þegar búinn að elva 16 egg og drukkta fjöldamörg vinglöt, og get samt stóki haldid mér uppi eitt einasta augnablik. -
4. A: "Hugið þér yður, ígar kalladi Mier mig gamla sandarkaus á spinberri götu." B: "Þvílita ósvifni, hvernig gat hann kallað yður gamla sandarkaus, þeir sem eru mætur á besta aldri. -
5. Þröskulgjörni eignarkona dilda vid mann sinn út af þeir að hann hafði keypt sér yfirhöfu með áðrum litur þunni gúfjaföt af. "Þú velur alid það lakasta" sagði hann. - "Sakt er það" sagði hann, "og á þeir byrjandi eg þegar eg valdi þig. -

6. Þrjúkinn maður sem var á leið heim til sín um natti, nam skálar og stöð þyr á stóru torgi miðju Kúmingi háus sem hann þar að, alladi að leita hann heim. Þinn affatkeði hjálpsina með þessum orðum: "Kúmingi! Öll börin hringast utanum mig, og ég þar þangað til minn gata kemur fram hjá, þá allu að tryggast vit og stjórnað inn í hana. -
7. Frið áminning. Frið: "Eru þér ein viss sem að þér hefur allan farangur minn inn?" "Stóru tökkuna og þjórnun: "Allt í ród og reglu, frið." - Frið: "Eg hef þér engu gleymt?" Þjórnun: "Nei, frið, engu nema áminningunum." -
8. Málaferstunadur og prestur voru saman í samkvæmi. Málaferstunadur hugskandið að kenda gaman að prestinum, og lagði þú fyrir hann svokljóandi spurningunni: "Hver hefur þú á munda virna, prestur minn, ef prestastellin og djöfullinn leulu saman í málaferstum?" "Aldvitað djöfullinn," svaradi prestur, "þú hefur þessu alla málaferstumum þú megin. -
9. Bóndi notetur var þarður fyrir að hafa sagt á veitingahúsinu. 1) að hann breyti ekki á gúð, 2) að sei kani ekki til þess að spyrja eftir herragardseigundinum, og 3) að presturinn hans væri heimskari en uxi nábia hans. - Væð yfir þessum málum bóndinn allt þetta, en þá að eins um að megi gefa dællu útskýringu á orðum sínum. - Þegar honum hafði verið lýft þat, sagði hann: "Þegar eg var ungur, gekk eg eitt sinn út á víðavang í feyurota væni og var teladur í spariþeyjunni minni, þá gekk eg allt í einu yfir eini helliríngingum, sem væri eyðilagði fyrir mér þeyjuna; síðan breytti eg ekki gúði, og fer alltaf í gömlu þeyjuna minni, þegar eg þarf að ganga eitthvað út. - Ad eg ekki spyr eftir herragardseigundinum."

18
anum, er engin furða, því eg veit ósköp vel hvar hann býr.
Hvað þeirja átíðid snertir, þá vona eg að eg geti þar einnig
fundit ordum mínum sláð. Uxi náðia míns braust mjlega
inn í gæð enim og skemmdi mikid fyrir mér. Eg tók
þann út með höggum og slögum, og síðan þefur hann ekki
þomid. En þresturinn atskar, sem spilar og arettur með
bandunum á veitingahúsinu, þefur afl verid líbarium, en
þemur þó jafnhardan aflur. Þegid mér svo sjálfis, þennar mínir,
er hann ekki heimskari en uxi náðia míns? — —

10. Þíndi nokkur hafði eytt mestöllum eigum sínum til þess að
reyndu að gjöra son sínum að manni. Þegar hann sá, að þella þefur
engun árangur þorid, andvarpaði þann og sagði: „Hversu margar
þeyr er eg þó búinn að láta fyrir þella nauð.“ —

11. „Undarlegt er það með áslina“, sagði maður nokkur: „þegar
eg giftist þómu oninni, þá lá mér við að eta þann af þóvris
ást; og nú sárðkar mig þess að eg skyldi ekki gjöra það.“

12. Tvín drengir voru sladdir nálægt herkuðum og spurdu annar
þinn: „Hvernig er annars ferid að þú bíl fallbyssu?“ Þinn
svaraði umþugsumarlaus: „Tekkst er líttara, maður tekur
þara gal, steypir járn utanum það, og þá er fallbyssan
þúin.“ —

13. Í öster tóti skáldid Schiller að spila á höfpu. Nágranni
þann, sem leiddist höfpuþil þann, sagði eitt sínu: „Hleyp þú,
þann Schiller! Þú spílid eint og David, þara ekki eins
vel.“ — Og þú,“ svaraði Schiller samstundis, „talið eint
og Saloman, þara ekki eins vilurlega.“ —

14. Kaupmaður nokkur, sem hafði fengið mjög ókurleisil brif frá við-
skiptamanni sínum, skliot niður og byrjaði svar sílt á þessu leid:
„Þú þar leitnada brif þef eg með leif, og þef það mi þér fyrir fram
onig, en eg fullvissa gður um, að innan skamms tímu eg
þafa það fyrir aflan mig.“

15. Maður nokkur gaf kunningja sínum, er var með spítafugl, áminningu, og leiddi alhygli hans að þeim límaeyðslu, sem spítafuglinn hefur í för með sér. „Já, við er um það“, sagði spítafuglinn, „sérhæft fer mérill tími líc að stökku spítinu.“
16. Tveir Kardínalar heimsóttu málaraum Raphael á verkstofu hans, og létu að finna gnislegð að málverkum hans; meðal annars sögðu þeir að postulum Páll hefur alltaf rætt arabíu. Raphael svaraði: „É lifanda lífi. hefur hann ef líc vilb vör fötari yfirlitum, en á himnum ber hann kinnu fyrir það, að kirkjunni skuli vera stjórnað af öðrum eins herum og þeir eru.“
17. Hermaður nokkur, sem í orustunni við Lipey misti báða fatur, sagði með mestu gæðu, þetta er mér máttulegt; mi er eg svo oft búinn að fela gudi líkama minn og íálu líc vandræðis, en hef alltaf gleymt lappa skrállum.“
18. Frídrík Prússakísari lét eill síum byggja hoga göng kringum kirkjuna í Pólsdam. Forráðum kirkjunnar þóllust sjá fyrir, að þetta mundi gjöra skuggsýnt í kirkjunni, og báðu þann þeir að halda við byggjinguina. Kísari svaraði: „Þeir eru þeir, sem brúa, þólk þeir steki sjái.“
19. Jonur Gyðingur nokkur í Englandi, vildi ganga Dýra Kristna slúttu. - Tadis Gyðingjans hafts ekkert sé á slúttuna að selja, annað en það, hvað sigur hann vonu lítt. Hann hóf að sýni sínum að gjöra hann

20

anflansan, og láta honum aðeins eflis 1 „shilling“ -
Ponurinn ljóli þvi yfir, að hann veldi ekki yfirgefa
ástrey sína, og fengi hann ekki samþykki fötur sína,
þá mundi hann láta skera sig, því þá gati hann
krafist að þá delning af eignum hans. - Öttadlegjum
yfir þessari hótun sonar síns, hljóp Gyðingurinn til lög-
fræðinga, en fekk þar að vita, að þannig væri fælla í
hann og veru samko. enðum lögum. „Ten“, sagði lögfr.
„ef þú viljst gefa mér 10 quincur, þá skal eg kenna
yður ráð til að gjöra strík í reikningum fyrir syri
yðar“. - Glæma lagði Gyðingurinn þeningana fram þegar í stað,
og þegar lögfræðingurinn var búinn að taka þá til sín, sagði hann
„þú þurfir ekki annað, en að láta skera yður líka“.

20. Teyðslu seggur nokkur sagði eitt sinn áhyggjufullur við
vin sinn: - „Eg er hræddur um að það eigi fyrir mér að
liggja að deyja sem beiningamatur“. - „Eg er hræddari
um“, svaradi hann, „að þú verðir að lifa sem bein-
ingamatur.“ -

21. Ungur óðalsingandi og prestur hittust eitt sinn í
samkvæmi. - Óðalsingandinn alladi að sýna fyndni sína
í kostnað prests og sagði: „Eg eg allri heimskan son,
þá mundi eg gjöra úr þouum prest.“ - „Sall er það,
að eitt sýniel hveijenn“, svaradi prestur, „ekki hefur
mí fadir yðar heilium hugsað þannig.“ -

22. „Ten bráð veröldin er villan!“ Í stöðum fyrir að eg áður
því á fyrsta laphi, þj eg mi á fimmta, og þvi segja mér að
það gangi niður á vit fyrir mér.“ -

2

23. "Svi, svi", sagði ungur dómari vit skóarskóli
sinn hann sá engla sér með fingrunum, "á þú sk
láta nokkurn sjá að þú brúkir fingurnu til að eng
þú." - "Með löpsunum get eg þó staki einnig minn
svaraði strákur, um leit og hann leit fyrir lítlegra lítlegra
urano. -

24. - Visindamaður nokkur gekk ill sinn á gölu, og var
samsprellur í frakkarmum hans. - Hléd fugl, sem malte
X honum sagði: "þarna gægjist virkan út" - "Og hlíma
inn" svaraði visindamanninum. -

25. (Eiljambrautinni.) "Karl, Karl! Þaradú þig, vindurinn þinn
af þér hallum ef þú hallar þér svona langt út í vagn
glugganum. (Karl hlýtur stöki, fátir hans þrífur hallum mögulega
af honum og felur bak við sig) "Svona, þar fór hann. (Karl
X hlýðar afskaplega.) Eftir litla stund segir fátir hans: "Verðu
mi stílltur og taku eftir, þegar eg blístu, þá kemur
hálburinn þinn aftur." Hann blístur og selur um leit
hallum á höfud Karls, sem þá hallir að hlýða. "Svona,
mi er hann kominn aftur". Síðan fara þessi og manna
af bata saman, en þá flýggir Karl hallinum sínum
gluggam og segir: "Blístradú aftur, þabbi!" -

26. Maður nokkur spurði vin sinn, sem var heyrnarsljór,
X hvírnig komu hans líði. - Hinn var sjáður af höfda
og svaraði milli hvítanna: "Étkei get eg sagt það
eg lat stökert óreynt - til að losna við þessa þögn
en eg er þraddur um - að eg verði - að dragast
með hana - til afiloka. -

22

27. Kaupni: "Hef eg ekki sagt yður, að eg kána yður, ekki er lengur?"

Vitaskiptani: "met vin sínum. "Eg er ekki að biðja um neill, heldur þessi herra, sem met mér er." -

Kaupni: "Hann þakki eg alls ekki!" -

Vitaskiptani: "það gjörir ekki, eg ábyrgjal fyrir þann." -

28. Löfufeni: þeir hafid sagt, að þeir getid ekki elid. "Kannid þann"

Nýliti: "Já, herra löfufenadur." - Löfufeni: "Hversvignu ekki,"

Nýliti: "Mj þu hinir el þad allaf frá mér." -

29. Harur notkue, sem var ákastlega langur og magur mætti eill síni drukkenim manni á gölu. "Heigrun kunningi", sagdi sá langi, "eg er hraddur um að þu hafir drukkeid heldur inkeid." "Og eg," svaradi hinn, "eg held að þu hafir elid heldur lilit." -

30. Klaufafengum fjórum, eyðilagdi eill síni í saukvæmi djúndis klattuð fyrir síni heftarfrúni, með þu að hella ofari á hana súpu. "Harid yður hvergi, náðuga þu," sagdi fjórumum, "þad er umpa eflin fullur potkur af súpu iði í eldhuvi." -

31. Þau þau H. þjuggu þeir bróður, að nafni N. Amari var doktor í læfradi, en hinn doktor í laknisfadi. Eill síni fjórum vöktur bóndi á götum hvar doktor N. - allri heima, (þann allri við laknisum) "þanna kemur þann," var þannur svarad og þuð á bróður laknisum sem þau gungu eftir götum. Bóndinn gekk á móli læfradungum og sagdi: "Herr doktor, eg vit alls ekki hvað að mér gungur, mig klear allan líkamann." - "Hóradu þu, vinur minn" var svarit. -

32. "Það er óþolandi", sagði maður nokkur við einum
 "það líður engjum dagur svo, að ekki saki að mér
 þoti fátakir og ríkir, og eyði fyrir mér miklu
 verðmættum mína". "Það er sá við þu", svaraði hann
 "geftu þeim fátaka, ekkert, en biðu þá ríka um
 eitthvað, þá munu þrúðlega losast við þessum
 heim sökum." -

33. X Englands konungur ferðaðist eitt sinn til Hollanda
 og þorpsi nokkru tíl hann fara sín tvö södum egg
 frá hrútlequm veitingastöð til í járnbrautlaus vegum
 Veitingamanninum heimtadi 200 duktala fyrir egg.
 Sjávarkera konungs þótti þessi krifa svo óvifin, að
 hann skýrði konungi frá málavörslu. - "Hinn hinn
 sagði konungur við veitingamanninum, "eru egg þú
 sjaldgaf hér í Hollandi?" - "Þyrirgefist gðar þatja"
 svaraði veitingamanninum andviftekur, "egg eru hér
 alls ekki sjaldgaf, en konungar eru hér aftur á
 máti þeim mun sjaldgafari." -

34. Tveir menn leulu eitt sinn í þralu. Annar þeirra
 komst í hita og gaf hinum nokkra löðung.
 "Hver djöfulltím þrjúvadi þinn, á þetta að vera gætt
 sá alvara?" "Það er alvara" svoradi sá fyrri. "Du átt
 "það er gæfa gðar", hiall þinn áfram, "þerí stíkt gðar
 þóti eg ekki." -

35. Stud. jur: "Segðu mér blátt áfram, góði vinur, þarft þú
 peningum að halda. þú þarft ekki at hika við þu."
 Cand. L: "Kví, gudi sí laf, sem stendur er eg símmilt all
 staddur með peningum."
 Stud. jur: "Símmilt þú, þa gati vin, lánaðu mér þu
 5 dali." -

36. Maður, sem var doktor í lægfræði, reyndi eitt sinn að gjöra gestgjafa nokkrunum skilgjafulegt, hvern munur væri á doktori í lægfræði og málafaralunum. „Hafid þeir skilið mig?“, sagði hann um leið og hann lauk máli sínu. „Já, mjög vel“, svaradi gestgjafinn, „það er hinum bil sami munurinn og á djöfli og salau.“
37. Maður nokkrun leiddi eitt sinn hest heim að dyrum sínum til að söðla hann, en lagði hnakkinum öfugan á hestlin og girti þunnig á. — Gjólustapingur sem kom þar að, selti honum það fyrir sjónis með þessum orðum: „Soninn þinn“, „þú söðlar hestlin öfugt“. — Him líb sír ekki till við verða, en svaradi í fyrirtilningurum: „Aulabárdur, einn og þú vilt nokkud í hvaða áll og alla að ríða.“
38. Hestbergiskerna hjá ríkis hefðarfrú, gekk með fingurgull með stórum (dramant) ginstein í. Maður nokkrun sem heim sólli frúna, lók eftir fingurgullinu á hönd stúlunnar og bad um að mega skoða það. — „Sannarlega“ sagði hann, „þetta er mjög fallegur steinn frá Bahéinni.“ „Nei, herra minn“ sagði frúna, „þetta er enginn steinn frá Bahéinni, heldur fagar, ekta ginstein.“ — „Frú mín gæt“, sagði maðurinn, „vit skulum sjáa yngismeyruni þann hédur að álta þetta stein frá Bahéinni, þó sé þetta ekta ginstein, þá er yngismeyrau samarlega ekki ekta.“
39. „Hver á þetta lilla misfóður sem stendur þarna við ofnum“, sagði ein frú að aðra í samtöllum. — „Það er stóllur minn“ svaradi hún. — „Nei! er það, hvaða gómandi er þannig falllegt!“

40. Furstaíma nokkur var eitt sinn við stóð fagra leikunarfélags lík söngleikisinn "Fauchau". Í einum árinum er komist þannig að orði: "Lifi þórnungurinn slútkan mín og eg, þórnungurinn fyrir alla, en slútkan mín lifi aðins fyrir mig". - Nú vildu leikendurnir þessum öðrum eflis kringum slóðumum, og sungu þeir: "Lifi furstaíman, slútkan mín og eg, furstaíman fyrir alla, en slútkan mín aðins fyrir mig"!
41. Kláðskeri nokkur vildi eitt sinn draga dár að Gyðingum sem hafði orðið gjaldþrota, og kallaði þeir til hans. Hann sagði: "Ég vildi óska að eg hefði þórnungurinn yðar". - "Og eg, svarði Gyðingurinn, vildi óska að eg hefði vilid yðar, þeir þeir hefðum við báðir - ekkert."
42. Svein heilítamum sínu eitt sinn framfjá ákeri og hann bónda sem var að sa. Sunnar þeirra kallaði til hans og sagði: "Það er gott, góðurinn minn! kalla þú bara öfva að sa, en það verðum við sem fáum árangur í þessum sinnmill það, þessu brú eg vel", svarði bóndi, þeir eg er að sa hampi."
43. Þeir íspilagosar anallu eitt sinn góvileum Gyðingum þeir þeim lík þargar að henda gaman að honum. "Góðan daginn, fátir Abrahám" kallaði sa fyrsti. "Góðan daginn, fátir Isak", kallaði sunnar. "Góðan daginn, fátir Jákob" kallaði sa þriðji. - "Þeir fátir villt, þessu minni svarði Gyðingurinn þorsandi, "eg er hvorki Abrahám Isak né Jákob, heldur Láf sonur Ítis, sem getak út að líta að öðrum fátur dís, og sjá, þeir þeir eg fundid þá alla."
44. Heimstingi nokkur sagði eitt sinn að hann hefði soga brú á báruelningu. - "Hvað hjálpar þér soga gölvum okkur" sagði hann. "Ég þekki gjómandi spuley."

barn; foreldrar þess létu bóluselja það, og tvíum dögum
síðar var það dauðt. — "Hvernig það?"; sagði einn af
þeim er vitstaddir voru, "tvíum dögum síðar var það dauðt?"
— "Já sleindauði, — það féll ofan af þriðja lofti og hreyfði
hrooki legg íð fram. Nú hvað hjálpar svo þó matar
sí að láta bóluselja börn sív?"

45. Tveir menn komu eitt sinn á útreidartúr framhjá bónda
nokkrum sem var að planka kál, og kölluðu til hans í
gleði: "Hleypdu göði vin!", hvað gefur þú okkur, ef við
ferum þér heim samnum um, að þú sirt kálvöndur?"
"Ekkert" sagði bóndinn, því slíka list get eg tekið alveg
eins vel og þú, — eg skal b.d. samfara ykkur um að
þrakkarsir ykkar sív miðasnar." Þetta óvænla svar
vakti eftir teki þeirra, svo þeir óskudu að fá að heyrja
sömmuna, — "Gjáð þú, herrar mínir" sagði bóndinn,
"það sem er í milli hests og asna, hefur hingad til alla
daga undir kál adur miðasni". —

46. Maður nokkur, sem gekk hrall fyrir göluhorn, rak sig
óþyrnilega á annan, sem malti honum. "Nxi" kallaði
sinn síðari í bráti. — "Það er eg ekki" svaraði hinn, "en
eg hef sláðu við djralateningastólum, og það skyldi
vera mér sló á nýja að lakena gætur, ef þú skyldur
hafa meindul eillhvad". —

47. Þurkbyggður járnsmíður fékk eitt sinn hölður. Hann
leitadi ráða til lakenis nokkurs, sem ekki var ordlagdur
fyrir virku, og var smíður heppinn með lakeningas sínar.
Lakeninum bannadi honum alla þunga og feitla födu:
Nokkriar vikur lifði sjúklingurinn samtökum ráðum
lakenisins, en þó rak honum að leiddast feilka lif, og

einzelli sér að láta bara vada á síðum og kera sig
 þollóttan um höfðuna. Hann byrjaði með því að þessu
 hjá húsmodur sinni uppáhaldsrétt sinn, svínflest með
 kartöflujafningi og sírkáli, áð sig þelgfullan og fyllt
 sér að mörg brennivínslaup til að reuna þeir niður milli.
 Hinn kröfluji líkani hans þótti þessum miklu skam
 og í stöðum fyrir að ágerast, þá hórf veikur stundunum
 Þegar úi lækurinn heimsólli aflur sjúkling sinn, þá
 hó hann að honum og list hans, og sagði honum
 hvernig hann hefði læknað sig með svínflesti, jafningi
 sírkáli og nokkrum slápsum, þessu ofan allar lækna
 kenningar. - Lækurinn tvísti höfuðit, tók á lífa jarva
 smíðsins, og samfordist að lokum um að máðurinn
 var í nam og veru orðinn alveg heill heilur. - Þessi aðstæður
 spurð nákvæmlega um allt að þessu líbandi, gekk lækurinn
 heim til sín í þungum hugsumum, andvarpaði yfir óvænðum
 leyfite lækisvísindanna, og skrifaði þessu reynslu sinni
 þannig í vasabók sína: "Svínflest með kartöflujafningi
 og sírkáli, og þar á ofan duglegur skambur af brennivíni
 er gott meðal við höfðunum. - Nokkrum sínum komu aflur
 máður til lækisins með sömu veikni og það um meðal
 völd henni. - Sjúklingurinn var megr, veikulegur skadda
 sveinn. Þannig áttu reynslu sinni ráðlagði lækurinn
 um honum ástuggur sama meðalid og það sem hefti
 sjargað járnsmíðum. Skraddarinn hljóddi, tók þá
 og - dó. - Þá balli hinn galni lækur við hús
 agata "Recept" í vasabók sinni: "B. Hjálpar áðinn
 járnsmíðum, skraddarar dregast af því." -
 48. Hlindfífl Jakobs b. Tenglaustanungs mógardi líll sinn
 sigum manni við húsina svo mjög, að hann sói að þessu
 lífsljós fíflsins. - Fíflit fíflur um þessum líd, og lífsljós

28

verndar hjá konungi. „Lattu það gott heila“, sagði kon-
ungur, „eg lofa þér því, að ef maðurinn drefist á komu
þér fyrir kallarsref, þá lal eg hengja hann á gálga
nasta dags.“ — „E, herra konungur!“ andvaðaði fljót,
„eg vildi heldur ákva að hann væri hengdur daginn
áður.“ —

49. Maður nokkur hafði fjón sem var mjög grunn hyggjum,
Eitt sinn sagði hann til fjón þessa: „Taktu þetta bréf, og
farðu með það til Nikuláasar kaupmanns í Marínestræti
Nö. 8 á fyrsta lapti.“ — Fjóninn fór og kom ekki aflur
allan daginn. Lokins þegar komid var langt frá á kvöld
kom hann aflur til hrisbánda síns, sem var ostinn að
opolinmóður og skammadri hann. — „E, náðugi herra“, sagði
hann, „um leið og hann þurkendi svíðum af einni sér, „hú
er eg búinn að hlampa með þessum í allan dag, áður en eg
gaf þeim þér til skita. Én þér hafid heldur ekki sagt
mér rítt til.“ — Maðurinn býr ekki í Marínestræti Nö. 8,
heldur í Skrossstræti Nö. 25, ekki á fyrsta lapti, heldur
á þriðja lapti yfir gárdinum; svo heitir hann ekki
Nikulás, heldur Mállar; ennfremur er hann enginn
kaupmaður, heldur þvottakona. —

50. Dreki augulátnir hafði silt sinn laknað storklindan
skeraddan, og hafði tekist það svo vel, að maðurinn gat
innan skamms tíma stundað vinnu sína og jafnvel
þrúell aðramanna saunnálar. Laknirinn uppgötvað
samt sér til mikillar undrunar, að þegar maðurinn
var sýnd bók, þá gat hann alls ekki greint stafina.
Alla lakna þar í nána furdadi slökkslaga þetta
einkennilega tilfelli, þeir kildu langar samkomur og
þá samau ráð sín um það, en urðu jafnanar. —

Þeir höfðu þegar ákveðið að steyra frá þessum í gæm-
berum blóðum, þegar þeir af hendingu feugu að vita
þjá vinnukomu hans, að máðurinn hafði aldrei lesað
lesa. -

51. Þakfellaður maður, sem var leiddur til gálgaro í helli-
nigningu, kvartaði yfir veldinum við mann þann er fylgdi
hannum. - "Þú ert alltaf hestur að kvarta, nafillinn þinn", varð
hann, "þú þarft þó steki að ganga leiðina nema sinner-
simmi í þessum veldi, en ég, sem verð að labba sönnu
leiðina aftur til baka". -

52. Þakfellaður kandi þad Gyðingur að lána sér sinn dal til
næsla velturo. - Gyðingurinn var strax viljugur til þess, en
þeim skilmálum að bóndinn gefi hannum loftkúpa
sína að handvæði, og borgaði hannum 6 dali fyrir.
Þegar bóndinn hafði gengið að þessum og afhent loftkúpan
fekk hann dalinn og hilt sína leit. Hann var þó stór-
þominn langt þegar Gyðingurinn talaði á hann aftur
og sagði: "Gæti ein, þú ert fátakur maður, og það
mun verða þér er vill að velturinn til að borga mér þessum
6 dali; því það er þér til, að borga mér ein þegar
heltningum, þar sem þú ert sinnill hefur 1 dal. -
Bóndi fellot á þella, gaf Gyðingurinn dalinn, sem hann
var vilginn að fá, og hilt leidar sinnar. Í leiðinni
fór bóndinn að huga um þessu veldi, hristi höfuðið
og sagði: "Lokkapan burtu, dalurinn burtu, einn dalur
ég - , og þó hefur Gyðingurinn rétt fyrir sér. -